

Šolske tiskovine

odobrene po dež. šolskem svetu
ter vse tiskovine za obrtne nadaljevalne šole po naj-
novjših predpisih priporoča tvrdka

Dragotin Hribar v Ljubljani.

Naš denarni zavod.

Geslo: Kar plodono naložim,
v pomoč le sebi podarim.

Hranilnica in posojilnica Učiteljskega konvikta v Ljubljani,
registrovana zadruga z omejenim jamstvom.

Vplačuje in izplačuje se vsak četrtek od 11.—12. ure dopoldne in vsako soboto od 5.—1/2 7. ure zvečer ali pa vsak dan potem poštne nakarnice ali c. kr. poštne hranilnice (čekovni račun št. 866.312). Za drugače storjena vplačila zadruga ni odgovorna.

Sprejem hranilnih vlog po 4:32%, oddaja posojil na osebni kredit po določenih rokih vračevanja (glej spodaj) proti zadostni varnosti. Za tako velja: vsaj eden dober porok in plačnik, zastava premičnin, zemljišč in vknjiženih terjatev, predznamba na plačo ali penzijo.

Prošnje za posojila brezplačno proti vpošiljati 20 h v poštah znamkah za frankaturo. Tudi prošnjam za posojila naj se priloži poštna znamka za 20 h za dopošiljatev rešitve.

Vsake 100 K posojila (dva pasivna deleža) se vrača po načinu:

A	v 12 mesečnih rokih, in sic. 11 rokov à 9 K — h, 12. rok 4 K 73 K
B	» 18 » » » 17 » » 6 » — » 18. » 3 » 56 »
C	» 24 » » » 23 » » 4 » 50 » 24. » 4 » — »
D	» 38 » » » 37 » » 3 » — » 38. » — » 66 »
E	» 46 » » » 45 » » 2 » 50 » 46. » 1 » 81 »
F	» 60 » » » 59 » » 2 » — » 60. » — » 70 »
G	» 70 » » » 69 » » 1 » 75 » 70. » 1 » 42 »
H	» 85 » » » 84 » » 1 » 50 » 85. » 1 » 26 »

Zadružni lokal je v Ljubljani, Komenskega ulice št. 17.

„Kje dobiti denarja?“^{*)}

Dne 3. decembra t. l. dobim pismo od cenjenega uredništva »Učiteljskega Tovariša«, ki je priobčeno v tem listu dne 8. decembra pod gorenjim naslovom, v katerem članku sledi urednikovem pismu moj odgovor. Jedro urednikovega lista je vprašanje: »Ali bi se ne dalo obremeniti naših denarnih zavodov z nekakšnim šolskim davkom, ki bi služil v pokritje učiteljskih plač?«

Jedro mojega odgovora je pa bilo (glej št. 49. tega lista): Obdačenje vseh teh (namreč denarnih zavodov) rezervnih fondov, ki služijo sicer po imenu v pokritje mogočih izgub teh podjetij, ne bi bila nikakršna krivica. Te prihranjene zaloge niso namreč last nobene fizične osebe. Zaradi tega bi tudi davek, ki naj bi se zlasti naložil na obresti, ki jih dajejo rezervni fondi, ne obtežil nobene fizične osebe.

Na ta moj nasvet je prinesel »Slovenski Narod« dne 14. decembra sledečo zahvalo: »V zadnji številki »Učiteljskega Tovariša« je priobčeno pismo uredništva, poslano ravnatelju Lapajnetu, in njegov odgovor. Gosp. urednik prosi namreč Lapajnetu, naj bi premišljal, kje bi mogla dobiti dežela sredstva, da bi izboljšala učiteljem plače. Lapajnetov odgovor

^{*)} Dolžni smo svojemu sotrudniku, da objavljamo to pojasnilo. Uredn.

je tak, da človek ne ve, ali bi se smejal ali jezil, ko ga bere. Po svoji navadi dela zase reklamo, ko opozarja čitatelje na izkazano mu zaupanje. Niti v eni točki pa ne odgovarja danemu vprašanju. Učiteljem pač švetuje, naj si izboljšajo gmotno stanje s postranskim zaslužkom. Zato nam pač ni treba Lapajnetovega sveta. Žal, da nimamo vsi toliko prostega časa za postranski zaslužek kot on. Gotovo je edini učitelj na Kranjskem, ki ima samo 7 ur pouka na teden. — Postranske dohodke naj si prislužijo učitelji med drugim tudi z orglarstvom i. t. d. Mož, za katerega se tako krepko zavzema dr. Šušteršič, pač meni, da bi učitelji bili tudi lahko mežnarji. Res, hvaležni mu moramo biti za take nasvete. G. urednik v svojem pismu sam omenja, da bi bilo deželi mogoče iskati fonda za izboljšanje učiteljskih plač. Denarni zavodi naj bi se namreč obremenili s šolskim davkom. S tem se previdni Lapajne ne strinja. Saj je sam predsednik takega zavoda in boji se, da bi mu odpadlo nekaj novcev; zakaj za svoj žep zna izvrstno šteti. Dopis konča z besedami: »Razpravljajte še dalje o tem vprašanju in izpodbujajte učiteljska društva, da bi v tem smislu vlagala prošnje in spomenice na postavodajalne korporacije«. Čemu torej toliko besed, ker skrb in delo končno prepusti drugim?«

Ker je v tej kritiki neresnica, da bi se jaz z urednikom »Uč. Tov.« gledé obremenjenja denarnih zavodov z novim šolskim davkom ne strinjal, sem poslal »Slovenskemu Narodu« v tej točki kratek popravek. Ker ga pa »Slov. Narod« do danes ni še objavil, se opravičujem s tem v tem cenjenem listu. »Slov. Narod« ima le toliko prav, da bi jaz kot posojilniški predsednik ne smel tega priporočati, da bi posojilnice dobile nov davek. Da sem pa v kljub temu nov šolski davek od strani denarnih zavodov priporočal, to izpričuje, da sem jaz v prvi vrsti učitelj in šele v drugi vrsti posojilničar, in to v kljub temu, da letos le 7 ur na teden poučujem. Zakaj tako malo?

Domača učiteljska konferenca, kateri gre o tej zadevi po starem šolskem redu (po novem le deloma) prva beseda, je na predlog tovariša g. dr. Romiha tako odločila, kar je tudi c. kr. okrajni šolski svet potrdil, ker ima letos tukajšnja meščanska šola dovolj učnih oseb, ker še jaz v tem trenutku nisem v pokoju. Da pa nisem upokojen še kakor so želeli v Ljubljani, zato gre res zahvala poslancu dr. Šušteršiču, ki me je v prvi vrsti branil v državnem in deželnem zboru. Opomniti pa moram, da so bili v to naprošeni vsi slovenski poslanci, klerikalni in liberalni. Gledé mojih političnih nazorov pa ves svet ve, da ne pripadam ne k eni ne k drugi stranki in da le želim in na to delujem, da bi se Slovenci sprijaznili. Kar se tiče stvarne kritike mojih nasvetov, kako bi si učitelji začasno izboljšali svoje gmotno stanje, moram konstatirati, da sem glede postranskih zaslužkov omenjal »orglarstvo« kot zadnjo točko, o »mežnarstvu«, ki je itak po zakonu prepovedano, pa seveda nisem govoril. To podtikanje je zlobnost dopisnikarjeva, kakor je tudi očitanje, da skrbim izvrstno za svoj žep; saj dopisnik sam dobro ve, da drugega imetja nimam kakor pet preskrbljenih otrok in list »Slovensko Zadrugo«, s katerim delam s tem reklamo, da bo imel dopisnik v »Narodu« res zopet priliko, očitati mi, da delam zase reklamo, kakor je to zadnjič storil.

Iv. Lapajne.

V Krškem, 17. decembra 1905.